

Lea odkrije moč deteta Jezusa

Avtor: Michael Kapeller
Prevedel: Klaus Einspieler

V tej posebni noči nihče ni več mogel zaspati. Čisto zmedeni so se pastirji vrnili k svojim čredam. Lea se je zbudila. Kaže, da je bila edina, ki je tako globoko spala, da je vse zamudila: veselo novico, ki jo je oznanil angel, prepevanje nebeškega zbora, predvsem pa obisk novorojenega deteta v jaslih. Toda sedaj je bila popolnoma budna. Vstala je in prisluhnila. Med pastirji je stal stari Jakob. Govoril je glasno in razločno: »... potem sem položil mehko volneno odejo na dete – Jezusa. Pri tem sem se dotaknil njegovih nogic.« Jakob je umolknil. Iskal je prave besede. Potem je dvignil desno roko in tiho nadaljeval: »Nogice so bile čisto mrzle. Ko pa sem se jih dotaknil, sem čutil, da je moja roka postala topla.« Vsi so zrl na Jakobovo roko. Ruta pa je skočila pokonci in se postavila v sredino množice. Bila je še mlada, po nesreči pa je le okorno in nerazločno govorila. »Tiho, poslušajte,« je jecljala. »Priprinesla sem Jezuščku kapico. Previdno sem mu jo oblekla in pazila na njegova majhna ušesa. Bila sem tako razburjena in nespretna, saj še nikoli nisem oblekla dojenčka. Potem sem se dotaknila s palcem njegovih ust. Poljubila sem ta prst.« Ruta je umolknila. Bila je čisto zmedena. Sedaj so tudi ostali zaznali – govorila je spet brez težav, jasno in razločno. Razveselili so se in zavriskali. Česa takega še niso doživeli!

Lea je izkoristila razburjenje. Vzela je svojo najlepšo odejo in izginila. Glasovi pastirjev so se vedno bolj oddaljevali. Noč je bila sicer mrzla, toda jasna. Zvezde so ji svetile, da je našla pravo pot. Kmalu je dosegla hlev. Lea je čutila, da njeno srce močno bije in se ji tresejo kolena. Po prstih je stopala proti vhodu, da je nihče ne bi slišal. Previdno je smuknila skozi ozko odprtino. Znašla se je v majhnem prostoru. Vse je bilo mirno. Jožef in Marija sta dremala. Majhna svetilka je dajala toliko svetlobe, da se je znašla v hlevčku. Očitno je bila blizu deteta. Naenkrat pa je zaslišala globoko pihanje. Velike, temne oči so se uprle vanjo. Rada bi bila zavpila, a se je v zadnjem trenutku ravno še premagala. Pred njo je stal velikanski vol in ji zapiral pot k novorojenemu otroku. Hitro se je skrila za koritom. Kaj sedaj? Solze so pritekale čez lica. Tako rada bi se dotaknila Jezuščka. Toda kako priti mimo vola? Naj se vrne spet domov? Nikar! Spomnila se je, da še vedno drži v rokah odejo. Spretno jo je vrgla čez tram. Tako je lahko splezala na veliko korito. Od zgoraj je končno zagledala dete, Jezusa. Ležal je v slami, zavrt v toplo volneno odejo, na glavi pa je imel kapico. Mirno in varno je spal. Lea je bila razočarana. Že se je hotela vrniti domov, ko je Jezušček odprl oči in pogledal Leo. Mirno in prijazno jo je gledal. V tem trenutku je postalo Lei toplo pri srcu. Razumela je: »Jezus je pri meni, ne samo sedaj, ampak vselej in povsod.«

Po odeji je zdrsnila s korita in smuknila iz hleva. Hitro je stekla k pastirjem, ki so

šele zdaj opazili, da je bila proč. Naglo so se zbrali okoli nje. »Povej, kje si bila, kaj je s teboj?« jo je spraševal stari Jakob. Lea pa ni hotela povedati. Pogledala je vsem dolgo in pozorno v oči. Čutila je, kako globoko je s svojimi prijatelji povezana, ko jim gleda iz obličja v obličje. Spomnila se je trenutka, ko jo je pogledal Jezus – »Jaz sem s teboj, ne samo sedaj, ampak vselej in povsod.« Ta občutek se je začel razlegati po polju kakor topli sončni žarki. To so čutili tudi drugi pastirji. In pozabili so, kako mrzla je bila noč ...